

Rudens ekvinokcijai

Šaukia jau, Fėbai, tave į šiltuosius pietus Ožiaragis,
Takas tavasis – dangaus skliauto pačiam vidury.
Jau dienas ir naktis lygiomis padalijo Svarstyklės,
Nuo Erigonės drovios rankų nusvirusios štai.
Ar beišvysi vėl mus tokius pat kaip palikdamas, Fėbai,
Grįžęs atgal jau kitų metų naujuoju keliu,
Kai pasauliui jaunystę, o žemdirbiui pjūtį atneši
Ir pilkuosius medžius lapais papuoši kupliais.
Bėki, skaistus šviesuly. Juk ir mes trumpai tik tebėgam,
Žemės vaikai ir dalis aukštojo tavo dangaus.
Žvaigždės juk esam ir mes, ir mus apgaubia šešėliai,
Kai užgęsta staiga proto trapioji šviesa.
Tad išvyski dar mus sugrįžęs, kol šviečiam lyg žvaigždės,
Būdami tik blyškus saulės skaisčios atspindys.

Epitafija žmonai

Guli čionai pavyzdys ir moters doros atminimas,
Guli šitam kape nuotaka, mirus anksti.
Kūnu ir siela žavi, gerbtina už savo meilumą –
Grožis, dorumas, garbė guli palaidoti čia.

Venecijos miestui

Trojos pilki pelenai ir sienos, dievų pastatytos, –
Šiandien griuvėsių krūva Frigijos žemėj liūdnoj,
Liaukitės skūstis tuščiai ir dangų nuoskaudom vargint –
Buvo lemta jums krist nuo argoliečių klastos,
Kad pabėgus gentis užvaldytų vėl visą pasaulį
Ir prieš norą dievų Pergamai kiltų nauji.
Jeigu dar negana, pridėkite Romą, įkurtą
Jūs Apolono valia, išpranašavus pesliams.
Ar pažvelkite štai į Adrijoj kylančius bokštus, –
Tai vertingiausias galbūt darbas Neptūno yra.
Jeigu lėmė dievai trojiečiams valdyti pasaulį
Ir frigiečiams bėgliams naują valstybę įkurt, –
Štai lemties apraiška, pasiekusi Romulo ainius:
Antenoro tremty kilo kilminga gentis.

Alpes išvydus

Jūs, kalnynai, beveik pasiekiate aukštąjį dangų,
Į papėdes žvaigždžių remiate galvas savas.
Jūs pajėgtut pakelt Atlanto laikomą našlą –
Jau pavargusiam ji tampa sunkesnė kaskart.
Man pasakykit, kodėl jūs galvos baltai padabintos
Ir aukštąsias žvaigždes siekiat viršūnėm savom?
Gal klystu, bet manau, kad, save panorėjus išvysti,
Motina Žemė pati galvą išskėlė aukštai.

Reginys

Miestas, kurį pritrenktoms gentims šlovė nūnai rodo,
Ženklintas Marso žiauraus, regėjęs narsumą palaužtą.
Virtęs garbingu kapu tautų begalinei daugybei –
Štai reginys, kuriame pelenai su krauju susimaišę.
Ach, kiek žemė šita prigėrė to kraujo beverčio!
Guli kūnų šimtai ir kaulais laukas nusėtas,
Krūvos lavonų, kurie neleidžia priešui praeiti.
Bet netikėk, kad jėga ir narsumas palaidotas guli:
Net ir numirę savim užtvėrė kelią ir kaujas.
Stovi ispanas liūdnami prie to kapinyno: neteikia
Pergalė džiaugsmo, akių nedžiugina užimtos sienos,
Aitrina širdį kova, kurioj tiek žuvusių liko.

Vertė Eugenija Ulčinė

Dainos pasauliui, saulei ir sau: Lietuvos XVI–XVII amžiaus poezijos antologija, sudarė Eugenija Ulčinė, Vilnius: Vaga, 1993, p. 309–311.